

דברי הכפר

אדם לא צריך יותר מחצי תריסר חברים.
חבר הוא מי שאחרי שלא התראיתם ששה חודשים,
אתם ממשיכים כאילו נפגשתם אתמול.

מתוך "החיים זה לא אוניברסיטה/תמר אבידר-אטינגר

גיליון מס 1964 * ה' באלול תשס"ה * 9 לספטמבר 2005
כפר-הנשיא * עלון פנימי

 sachlav@kfar-hanassi.org.il

ימי הולדת

11/9	יוהנה פוטש עידית פורסטר גיל גילבוע (נכדה ר.כהן) רות דדון (ת)	15/9	שחר כץ אלי בר-און (ת)
12/9	הנרי שפרונג מור גולדברג	16/9	שמואל חצור נעמה דבולט נועם ריפקינד (נכד) גל סינה (נכד) טל ונעם פרלסון (נכדות) איתמר רובין ארנברג (נכד)
13/9	טובי אפשטיין (נכד) דקל בסו	17/9	יאסו אישימרו יונתן רביב (נכד-בלגורי)
14/9	נאור מסר עינת מסר אלון ודורון תושיה (נכדים סינה)		

ימי נישואין

11/9	עמליה ומיכי נוי עירית ומשה גרשמן
12/9	קלאיר ובריאן מייז
13/9	ג'נט וקולין פרימוסט
14/9	ירדן ואיתי גלעדי סנדרה וגדעון לוי
15/9	גילה ומקס מדר דורית ואבי רוזנקרנץ דניה וזיו גלבוע

נזכור

ז	באלול תשס"ד	24.08.04	אנט מעין
ח	באלול תשמ"ז	2.9.87	שרון ליפא

פירורים

האמת שאצלי בבית יותר מאשר פירורי עוגה או לחם יש כרגע פירורי אבק, צבע ובטון.
אבל "נעזוב זה", העיקר שבסוף נחיה ברווחה.

** לא להאמין אבל כבר פורחים החצבים ומי שלא מאמין מוזמן לגינת הבר שליד גן-שקד ויראה במו עיניו.
עם החצב גם הימים הולכים ומתקצרים ויש ימים שאפילו קריר השכם בבוקר.

** לויטה הסבתא הגאה – המון המון מזל-טוב עם היוולד הנכד הטרי, בן לאורן וניקול אי-שם בניו-זילנד ושמו ראובן.

** קטע לא נעים השבוע במרכולית: ב- 3:00 לפנות בוקר פרצו אלמונים לחנות, למשמע האזעקה הם נלחצו ולא הספיקו לגנוב הרבה, אך עקב כך נסגרה המרכולית למספר שעות למגינת לבם של הלקוחות, ואיך אומרים בחדשות: "המשטרה חוקרת".

** ילדי כיתה א' הטריים הוסיפו אחר כבוד את שמם בספר השמות המסורתי של קיבוץ כפר-הנשיא. הטכס נערך בהדרכתה של יפעת ויסבקר במועדון ביום שישי בערב, ואתם יודעים מי בן המשק הראשון החתום בספר? כמובן דוד אלמן.

** לכבוד סיום החופש הגדול נערך יריד רב תוצרת בבריכה, ולאחריו הצגה רבת הומור ורבת משתתפים של ילדי התלתונים, בהפקתו של נריה אגם. כל הכבוד!!
גם ילדי כיתה א' המתוקים לא טמנו ידם בצלחת ורקדו ריקוד מתוק, שוב בהדרכתה של יפעת ו'.

** בהצלחה לאביר מלינה, בת-אל רוזנקרנץ, רננה זולטי, הופ ינטיס, תום מעין, קים קפלן, הראל מרום והדר בסו אשר עולים לנעורון ועברו השבוע את ה"השבעה" המסורתית, הכוללת אכילת מאכלים שלא ממש רוצים לדעת ממה הם מורכבים. הכל כמובן בהומור יעני "סתאאאם". בהצלחה גם בשנת בר המצווה המחכה בפתח, שתעמדו בהצלחה בכל המשימות.

** שפע ברכות לחדווה וולפין ובחיר לבה ולעפרי וגנר ובחיר לבה עם היכנסם בברית הנישואין. שיהיה בשעה טובה ומוצלחת והמון מזל טוב למשפחות החוגגות.

** מזל טוב גם ליסמין מלינה שהגייסה ל"גולני" וסיימה אחר כבוד מסע כומתה וקבלה את הכומתה החומה. עלי והצליחי!!

** השבוע רב אירועי פרידה: אנו נפרדים מאורן המדריך של התלתון הבוגר אשר הגיח לחיינו בסערת ג'גלינג אדירה ומשך אחריו שובל של אשפי ג'גלינג צעירים.
תודה, תודה על כל ההשקעה ובהצלחה בהמשך הדרך!

כמו כן אנו נפרדים מאילן מדינה כמדריך הנעורון-נעורים, היה לנו העונג להיות תחת כנפיו ומקבלים את אותו אילן בברכה כמדריך התלתון הבוגר. שיהיה בהצלחה לכולם.

אז..... זהו להפעם,
שבת שלום וסוף שבוע נעים.
מיכל גלוק.

נהג ON CALL

נהג On Call הינה תורנות / התנדבות.
המטרה להוציא / להביא חברים מ/אל ראש-פינה / חצור בין השעות 17:00 עד 19:00, בעת שמוסדות המשק הרשמיים לא מספקים הסעות.
כרגע יש בערך 20 חברים ברשימה והתור מגיע בערך פעם בחודש, כאשר בפועל התורנות פעם בחודשיים שלושה.
הנסיעה ע"ח החבר ולא הנהג. סידור התחבורה מספק רכב.

עד כה רוב הנהגים הינם וותיקים ופה ושם ישנו חבר צעיר יותר מתחת לגיל 60, גם בני משק - תושבים.

בחודש ספטמבר שישה נהגים יורדים מהרשימה, בתקווה שהעניין זמני, אך בינתיים הנהגים המשתתפים בפעולה התנדבותית זו ישמחו אם יתוגברו בנהגים נוספים.

נשמח אם יצטרפו חברים ובני משק – תושבים נוספים לפעולה ברוכה זו.

בת-שבע.

שכנינו- הסורים השקטים חזרו בסתר.

אם אנו מטיילים מן הבריכה בכביש המערכת נגיע עד לשער מנסורה. בצד ימין- במדרון שמתחת שיכוני החרמון- בכיוון לפארק- מן השער עד לשלט השני: "למלונן - למשרד" ממש ממול במדרון של השיכון, קיים שטח קטנטן המוקף ע"י עצים דקים [שנטענו בשעתו ביוזמת אפריים מ]. קיימת בסתר מושבה זעירה של קומץ משפחות שפני הסלע הסוריים.

לפני כמה שנים היתה מושבה הרבה יותר גדולה, אך הושמדה עד תום על ידי חיות טורפות, בעיקר תנים וכלבים.

שפן הסלעים הסורי הוא יונק ומגיע עד לאורך של חצי מטר, צבעו חום- אפור, אוזניו קטנות ואין לו זנב. כפותיו מאפשרות לו לטפס זקוף בסלעים, כשבנקיקיהם הוא שם את משכנו. הוא ניזון מן הצומח בלבד. הוא לרוב אוכל עשבי- בר אבל בסוף הקיץ החם והיבש ניתן לראותו עומד על רגליו האחוריות כדי לאכול מעלי העצים. שפנים שותים יחסית מעט וכנראה משיגים את הנוזלים מהצמחים שהם אוכלים-ואולי גם מן הטל השכם בבוקר. שפן הסלעים נפוץ בישראל בגליל ההררי, בגלבוע, בהרי ים המלח ובכרמל. בשנים האחרונות הצטמצמה מאד אוכלוסיית השפנים לרוב בגין עיבוי השיכונים הכפריים ובשל ריסוסים הולכים ורבים. בארצות הג'ונגלים [יערות עד] הרחוקות נמצא גם את שפן העצים הדומה מאד לשפן שלנו.

השפנים רועים השכם בבוקר ובערב לקראת החושך. בשעות החמות של היום הם נחים בין הסלעים ובמערות. עם גמר פעילותם, השפנים נוטים לחפש התחברות והם נצמדים לשפנים אחרים לזמן-מה. במישור השפן מסוגל לרוץ במהירות של אדם. והוא יכול גם לקפוץ לגובה עד למטר אחד. [יחסית לגובהו הוא עולה עלינו בקפיצה!]

היה לי מוסר כליות על כוונתי לגלות בקיבוץ את קיומה של מושבת שפני סלע זעירה במדרון של שכונת החרמון. בבקשה, זכרו השפן- כמו הרבה חיות בר- נמצא בסכנת הכחדה. חושיו - השמיעה והריח מפותחים מאד: הוא נרתע מבהלה, הוא פגיע וכל רעש או תנועה מיוחדת יניסו אותו מיד למקומות מסתור. גם הנחת חומרים זרים וריבוי כניסות לאזור השפנים יגרום לבריחתם למרחקים. אני ממליץ להתאזר בהרבה סבלנות ולחפש את השפנים בעיניים בלבד ומכביש המערכת.

לפני כחודש וחצי הייתי עד למראה שלבטח לא אשכח לעולם. ראיתי 4 שפנים, שני ההורים יחד עם גוריהם כשכפותיהם הקדמיות נשענות על סלעים כשהם מסתכלים בעיניים סקרניות ומופתעות אל כלביה {גמדי הגובה} של אפרת אלמן, המחזירים את המבטים מן הכביש בתימהון ובשקט גמור.

לסיום -מילת תודה לאפריים מ., שבשעתו יזם את הנטיעה ועקב אחריה ונמ טיפל בה- וביודעים או בלא יודעים יצר ביאו-טופ (סביבה טבעית הולמת) עבור שפני סלע סורים!

אדם בן-חנוך

מכתב גלוי לאיתן גדליזון

לפני חדשים רבים פנה אלי בטלפון איתי סלע ושאל אותי אם אהיה מעוניינת לבוא למפגש חברים במועדון, מפגש שבו קבוצת בנים תסביר את עמדותיה בנושא השייך. השבתי לו בחיוב, והוא הבטיח לשלוח אלי חוברת. קבלתי את החוברת וקראתי אותה. לא כל כך ירדתי לעומקם של עשרות הסעיפים שהיו בה, אבל מהקריאה הראשונה התרשמתי משני דברים: א. מהאיום המרומז (רמז לא כל כך דק) שהיה שם: "אנו מקווים כי הנהלת הקיבוץ וצוות רישום הדירות יידעו שלא לדחוק אותנו לחפש פתרונות אחרים..." פתרונות אחרים? אילו פתרונות אחרים חוץ מהדברות יש לנו?

ב. בכל החוברת העבה הזאת של 15 עמודים, לא הופיע שם של בן אחד מאותה קבוצת בנים, הייתה רק איזושהי כתובת דוא"ל סתמית.

התייעצתי עם בני משפחתי (כולל כמה בני-משק), הבעתי את תמיהותי, אבל העצה הכללית הייתה, ללכת בראש פתוח ולשמוע. וכך הגעתי למועדון.

הפגישה הזאת, שכבר דובר בה רבות, גרמה לי לאבד כל אמון שהיה לי כלפי איתי. מילא הופעתו של עורך-דין, שלא דובר בו לפני כן (חוץ מאותו איום מרומז), אבל העובדה שלפגישה לא הוזמן אף אחד מצוות שייך דירות, ושהפגישה הזאת התקיימה שבוע לפני הפגישה שעליה הוסכם בין קבוצת הבנים לבין צוות שייך דירות, ושאליה הוזמנו בני המשק וחברים.

מאז אותה השבת אני ניתקתי כל קשר עם איתי. חשוב יותר לציין שלא מעט בנים שבתחילת הדרך הלכו עם איתי, ראו את הדרכים בהן הוא בחר, ואף הם פרשו מאותה הקבוצה.

היום, אין לי ספק, איתן, שהאיום המרומז יהפוך למציאות של ממש, ושבסופו של דבר, אם רק יהיו להם מקורות מימון מספיקים, ידחקו אותנו לאותם פתרונות שאנחנו בכלל לא העלינו על דעתנו. ולכן כנראה שכל הניסיונות שלך ושל צוות שייך דירות להגיע להדברות עניינית בנושא מיצו את עצמם. ולכן, אני מציעה גם לך להתעלם מאיתי סלע, לא להתווכח אתו, לא לכתוב עליו, ורק להמשיך בעבודה הברוכה של צוות השייך שאתה מהווה אחד מהחברים בו.

אל דאגה, איתן, אנשים רבים מאד, ואני אחת מהם, יודעים אילו דברים גדולים עשית כמנכ"ל החברה להגנת הטבע (אני יודעת על שלושה משברים קשים שנפלו על החברה, שאתה הצלת אותה מפניהם), ואני יודעת איך הצלחת תוך זמן קצר להעמיד את מכללת תל-חי על הרגליים, במצב שקודמיתך דשדשו בו בדרך ללא מוצא במשך שנים.

איתן, אל תיפול רוחך, אין לנו ממה לפחד, אין להם "קייס", חבל רק על הכסף הרב שיזרום לעורכי הדין...

בידידות

תמר וולפין

נ.ב.

בשנת 2004 כל חבר בכפר הנשיא שילם 8000 ש"ח לכיסוי החוב של הקיבוץ, והחוב לא הצטמצם. החוב הזה לא נוצר בשנת 2004 וגם לא בעשר השנים שקדמו לה. איך זה שלא ראינו קבוצה גדולה של בנים שעזבו את הקיבוץ עומדים בתור ודורשים בתוקף שנשתף אותם בתשלום החוב הזה?

בגדים למזקקים

אנו נוסעים עד סוף נובמבר ובמשך הזמן הזה קרול לופוב תטפל בבגדים
לנזקים. לפני שתביאו בגדים נא להודיע לקרול ב-4514 ע"מ להקל על מלאכת
המיון.

תודה על שיתוף הפעולה
להתראות רג'

יהודי לא מקלל יהודי

עדיין לא יבשו הדמעות מהמחזות הנוראיים שאפפו אותנו וריתקו אותנו למסך
הטלוויזיה. אזרחים כמונו שכל עולמם חרב עליהם, באחת נעקרו וגורשו
מבתיהם. הלב נחמץ מהמראות ויחד עם זאת הלב התרחב והתעצם נוכח גילוי
האמפטיה, ההזדהות והכאב המשותף של החיילים המפנים והאזרחים
המפונים, אשר לרוב הייתה אחדות ותמימות דעים שכאן לא תהיה אלימות,
ואכן למעט מקרה בודד ומצער לא הייתה אלימות משני הצדדים, דבר שעזר
לסיים את כל תהליך הפינוי כמו במלחמת ששת הימים, רק נקווה שהתוצאות
לא יהיו כמוה.

עד כאן ההקדמה.

למה אני מעלה את סיפור הפינוי כהקדמה, כי זה מה שעולה לי בראש וגורם לי
להשוות באלף אלפי הבדלות בין מה שקרה בגוש-קטיף למה שקורה אצלנו כבר
תקופה ארוכה ומבחינתי הגיע הזמן להגיד **ד' י לא משחקים, שברו את הכלים.**

מכאן אני קורא לחברים מבחוץ ולחברים מבית, בואו ניתן כבוד אחד לשני, בואו
נעלה את רמת הויכוח בינינו מפסים אישיים לפסים עיניניים, בלי עקיצות,
מליצות, ירידות אישיות וכינויים משפת הרחוב.

כוחה של קהילה נמדד ביכולת שלה להתמודד מול כוחות חיצוניים כשוויים מול
שוויים, ויש לנו את היכולת לעשות זאת, במיוחד כאשר מדובר בבנים וחברים
שלנו, אשר חשבו לנכון לממש את עצמם מחוץ לקיבוץ, לקהילה, כפי שאנחנו
בחרנו להישאר כאן ולנסות לממש את עצמנו ולהצמיד את הקהילה קדימה.
אני מאמין בדיאלוג פתוח ואני מאמין שאותם בנים, חברים מבחוץ באו עם
כוונות טובות וגם נשארו עם כאלה כוונות ויצר הרע חיבל בכוונות אלו,
והאמוציות והרגשות סחפו את כולנו למקומות שכדאי לנו לחזור מהם ולקחת
כמה צעדים אחורה למקום של שפיות והידברות.

אין בכוונתי לתת ציונים לכותבים, אורחים בדברי הכפר, צריך לדעת לקבל את
כל הדעות, כאלה שנוח ונעים לנו לקרוא אותם וגם יש מקום לכאלה שלא כל כך
נוח ונעים לקרוא.

זכותו של כל אדם לחיות איפה שנראה לו כמקום טוב לקבוע את ביתו. זכותו של כל אדם לקבוע באיזו מידה הוא מקיים את מצוות כיבוד אב ואם, ואין זכות לאף אחד מאיתנו לחייב בנים בכיבוד אב ואם, אם בתוך הקהילה ואם מחוץ לקהילה.

אנו כקהילה לקחנו על עצמנו לדאוג לכלכלתם ולרווחתם של הקשישים ומעוטי היכולת בקהילה, ורובינו עושים זאת ברצון ותורמים את חלקנו לטובתם. **וכאן כוחנו לקיים את הפסוק: "אל תשליכינו לעת זיקנה, ככלות כוחי אל תעזבני."**

לסיום, אני שוב קורא לכולנו, לכולם, **די למריבות, די למכתבי ההסתה**, בואו נדבר, כי בסך הכל עדיין אין לנו כלום ביד.

ושיעבור הכל ממול.

שבת-שלום,
שבי.

רשימת שומרים לשבוע 9-9 עד 15-9

יום	תאריך	שם
שישי	9/9	ישראל עמירב
שבת	10/9	יורם עומר
ראשון	11/9	ג'קי עמר
שני	12/9	דודי פוקס
שלישי	13/9	עודד פלד
רביעי	14/9	סטיב פינק
חמישי	15/9	שמעון פינקוס

לחברים שלום,

אי מעוניין לערוך רשימה של חברים שמוכנים ומסוגלים לצבוע בתים (בלי עבודות עץ) בתשלום.

המעוניינים מתבקשים ליצור קשר עם אלק (מינהל ומשק) בהקדם.

(This article was omitted from the digital original version of Divrei as it was printed manually and not via a computer and it got to me after sending out the last Divrei. The article is a stand-alone but is actually part of the 1964 issue of Divrei - D.E)

To Be or Not to Be

I have not got the gift of the Gab, neither have I a Fortune, but I HAVE got MY PRIDE, MY FAMILY, MY FRIENDS & a sense of achievement for being part of building The KIBBUTZ

— I have decided to say something, as I am deeply hurt With all that is happening to this “Wonderful Place” that we the VATIKIM BUILT!!!!

Where should I start? The Vatikim came 1946, started the Kibbutz in 1948, I was the 18th chavara to arrive in 1947, Nocky who left Britain 1946 arrived through Cyprus 1948. Therefore I have been here 58yrs. a little bit more than 15yrs. Nocky together with a handful of Chavarim, put up the fence in Mansura, to start the Kibbutz. He was also one of the few men that with their bare hands & the use of a rod as a lever cleared the HUGE BOULDERS in the fields!!!! Most of us worked out in the fields.

I won't go into details of the conditions, but we DIDN'T come to a House, with hot & cold water, Paths, Lawns, Swimming Pool, Dinning Room, Theatre, Basketball Field, Children's Houses etc., I would say a PARADISE, all prepared by the work of the Vatikim, before 15yrs ago!!!!

With all the changes that have occurred recently, not only in the Kibbutz, but in the Country, one was the decision by the Government, stating that Cheerio are entitled to THEIR HOUSES. Most of us wish to leave them to Our Children, like many chaverim who have been left properties by THEIR Parents!! WE ARE ALL IN THE SAME BOAT!! Some chaverim left their homes to come here, but still were left THEIR Parents, Homes.

SO WE WISH TO DO THE SAME!!

As for Monies, well, it was worked back into building the houses & the Kibbutz!!

THEREFORE NO PENSION!

JUST THIS WONDERFUL BEAUTIFUL PLACE!!!!

Today I am over 80yrs. old like most of the Vatikim, still Working a few hours, living off the Government Pension, & a small extra sum, that goes into paying the same taxes (including children's education) No one is KEEPING ME, or any of the VATIKIM, we keep OURSELVES!!!!

As for the Vatikim wanting to leave THEIR homes to THEIR children, what is the difference, between us all, a FEW YEARS??

Let us be MENCHLICH & HUMANE, & give RESPECT & HONOUR to one another!!!!

Irene